

Wyrok z dnia 2 lipca 2008 r.

II PK 8/08

Niedopuszczalna jest droga sądowa przed sądem powszechnym w sprawie o odsetki należne żołnierzowi zawodowemu na podstawie art. 9 ust. 3a ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy niezawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 76, poz. 693 ze zm.), a od 1 lipca 2004 r. na podstawie art. 75 ust. 3 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2008 r. Nr 141, poz. 892).

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar, Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lipca 2008 r. sprawy z powództwa Romana Ś. przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewódzkiemu Sztabowi Wojskowemu w P. o zapłatę, na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 5 października 2007 r. [...]

I. u c h y l i ł zaskarżony wyrok oraz poprzedzający go wyrok Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 10 lipca 2007 r. [...] i przekazał sprawę Wojewódzkiemu Sztabowi Wojskowemu w P. do rozpoznania,

II. zasądził od Romana Ś. na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewódzki Sztab Wojskowy w P. zastępowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Wyrokiem z dnia 10 lipca 2007 r. Sąd Rejonowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu zasądził od Skarbu Państwa - Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w P. na rzecz Romana Ś. kwotę 13.473,38 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od wypłaconych powodowi nieterminowo należności wraz z ustawowymi

odsetkami. Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne. Powód pełnił służbę wojskową na podstawie kontraktu na pełnienie służby stałej od 9 września 1984 r. Decyzją z dnia 26 listopada 2002 r. dowódca P. Okręgu Wojskowego wypowiedział mu ze skutkiem na 31 października 2003 r. stosunek służbowy zawodowej służby wojskowej z powodu likwidacji zajmowanego stanowiska i odmowy przyjęcia niższego stopnia służbowego. W okresie od 1 listopada 2003 r. do 31 października 2004 r. powód pobierał świadczenie pieniężne przysługujące w związku ze zwolnieniem ze służby, a w okresie od 1 listopada 2004 r. - świadczenie emerytalne wynoszące 75% uposażenia. Decyzją z dnia 17 maja 2006 r. dowódca Wojsk Lądowych stwierdził nieważność decyzji z dnia 26 listopada 2002 r. wobec wydania jej z rażącym naruszeniem prawa. W dniu 17 lipca 2006 r. Wojewódzki Sztab Wojskowy wypłacił powodowi należne z tytułu pozostawania w służbie wojskowej świadczenia bez odsetek.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 26 listopada 2002 r. wywołało skutek *ex tunc*, co oznacza, że sytuację prawną powoda należy traktować tak, jakby nie wypowiedziano mu stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej. W rezultacie powód nabywał uprawnienia do wszystkich świadczeń wynikających z pozostawania w tej służbie - w terminach i na zasadach jak miałyby to miejsce, gdyby służbę rzeczywiście pełnił. Skoro należne powodowi świadczenia stawały się wymagalne od dnia następnego po dniu stanowiącym termin ich płatności, to wypłacenie ich wszystkich łącznie w dniu 17 lipca 2006 r. stanowiło spełnienie świadczeń po terminie ich wymagalności. Podstawę prawną roszczenia powoda o odsetki w razie zwłoki w wypłacie uposażenia i innych należności, o których mowa w art. 73 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych stanowi art. 75 ust. 3 tej ustawy, natomiast w odniesieniu do nagród rocznych - art. 481 § 1 k.c. Przepis art. 75 ust. 3 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych stanowi o zwłoce dłużnika, a niewypłacenie powodowi należności było właśnie zawinione przez stronę pozwaną. Natomiast wypłacenie za ten sam okres uposażenia przysługującego przez okres roku po zwolnieniu ze służby, a następnie świadczenia emerytalnego, nastąpiło na podstawach prawnych odmiennych od podstawy wypłaty uposażenia za okres pełnienia służby. Nadto emerytura została wypłacona przez Wojskowe Biuro Emerytalne, a więc inną niż strona pozwana jednostkę organizacyjną. Niedopuszczalne jest zatem dokonanie potrącenia tej wierzytelności z wierzytelnością przysługującą powodowi względem strony pozwanej.

Wyrokiem z dnia 5 października 2007 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił apelację strony pozwanej od powyższego wyroku, dzieląc poczynione w sprawie ustalenia oraz ocenę prawną dokonaną przez Sąd pierwszej instancji, w szczególności w zakresie przyjęcia, że podstawę prawną roszczenia powoda stanowi art. 75 ust. 3 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych oraz art. 481 § 1 k.c. W tym zakresie Sąd Okręgowy powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2006 r., III PZP 1/05 i zacytował jej fragmenty zakończone konkluzją, że „sprawa roszczenia funkcjonariusza Służby Granicznej o odsetki za opóźnienie w wypłacie uposażenia jest sprawą cywilną (art. 2 § 1 k.p.c.), a ze względów merytorycznych do jej rozpoznania właściwy jest sąd pracy”.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku strona pozwana zarzuciła: 1) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, to jest: a) art. 379 pkt 1 w związku z art. 2 § 3 k.p.c., art. 8 ust. 1 i art. 75 ust. 3 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych oraz art. 9 ust. 3a i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy niezawodowych, poprzez rozpoznanie sprawy, mimo że droga sądowa była niedopuszczalna, co przesądza o nieważności postępowania, b) art. 464 § 1 w związku z art. 2 § 3 k.p.c., art. 8 ust. 1 i art. 75 ust. 3 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych oraz art. 9 ust. 3a i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy niezawodowych, poprzez brak postanowienia o przekazaniu sprawy do Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w P. w celu wydania decyzji administracyjnej w niniejszej sprawie, c) art. 378 § 1 w związku z art. 379 pkt 4 w związku z art. 476 § 1 i art. 47 § 3 k.p.c., przez nieuchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji, mimo że zachodziła nieważność postępowania z uwagi na rozpoznanie sprawy, która nie jest sprawą pracowniczą, w składzie z udziałem ławników - sprzecznym z przepisami prawa; 2) naruszenie prawa materialnego, to jest: a) art. 75 ust. 3 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych oraz art. 9 ust. 3a ustawy o uposażeniu żołnierzy niezawodowych, przez ich niewłaściwe zastosowanie w sytuacji braku ustalenia zwłoki strony pozwanej, b) art. 5 k.c. w związku z art. 75 ust. 3 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych i art. 9 ust. 3a ustawy o uposażeniu żołnierzy niezawodowych, poprzez ich niezastosowanie i nieuwzględnienie, że żądanie przez powoda, który otrzymał niemal podwójną wartość uposażenia, odsetek za nieterminowo wypłacone uposażenie, stanowi nadużycie prawa podmiotowego i tym samym powinno zostać oddalone.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sąd pierwszej instancji i przekazanie sprawy do rozpatrzenia przez Wojewódzki Sztab Wojskowy w P. na drodze administracyjnej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji przez oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej podniesiono, że nie budzi wątpliwości, iż sprawy o odsetki są sprawami cywilnymi, jednakże stosownie do art. 8 ust. 1 ustawy o służbie żołnierzy zawodowych oraz art. 9 ust. 4 ustawy o uposażeniu żołnierzy niezawodowych droga sądowa w tych sprawach została wyłączona (art. 2 § 3 k.p.c.). W obu ustawach kwestia odsetek została unormowana wprost, a tym samym stanowi sprawę, „o której mowa w ustawie” i w rezultacie powinna zostać załatwiona decyzją właściwego organu wojskowego. Skarżący powołał się w tym zakresie również na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2007 r., III CZP 106/07.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozstrzygnięcia Sądów obu instancji zapadły z powołaniem się na pogląd wyrażony w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2006 r., III PZP 1/05 (OSNP 2006 nr 15-16, poz. 227), w której zajęto stanowisko, że funkcjonariusz Straży Granicznej może żądać odsetek za czas opóźnienia w wypłacie uposażenia (art. 64 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 481 § 1 k.c.). Przedmiotowa uchwała zapadła w stanie prawnym, w którym przepisy ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 7, poz. 58 ze zm.), ustanawiając wypłatę uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy tej służby mundurowej „z góry”, nie przewidywały prawa funkcjonariusza do odsetek z tytułu nieterminowej wypłaty należnego mu uposażenia. W takim właśnie stanie prawnym Sąd Najwyższy, z powołaniem się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 lipca 2000 r., SK 12/99 (OTK 2000 nr 5, poz. 143), przyjął, że jeżeli przepisy ustawy regulującej stosunek służbowy funkcjonariusza danej służby mundurowej w ogóle nie zawierają postanowień dotyczących możliwości żądania przez niego odsetek z tytułu nieterminowej wypłaty należnego mu w ramach stosunku służbowego uposażenia, to wówczas prawo takie znajduje oparcie w art. 481 k.c. W innym bowiem przypadku zostałyby w tym zakresie naruszona sformułowana w art. 64 ust. 2 Konstytucji RP zasada „równej dla wszystkich ochrony praw majątko-

wych” (tutaj: prawa do należnego uposażenia). Zatem z chwilą wymagalności należnego funkcjonariuszowi służby mundurowej uposażenia podlega ono równej dla wszystkich praw majątkowych ochronie prawnej, o ile ochrona ta w konkretnym wypadku nie została uchylona lub ograniczona na podstawie wyraźnego przepisu ustawowego w sposób zgodny z wymaganiami określonymi w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Sposób i kontekst przytoczonych przez Sąd drugiej instancji fragmentów uzasadnienia powyższej uchwały wskazują na niezrozumienie rozważanego w niej zagadnienia oraz motywów wziętych pod uwagę przy jego rozstrzygnięciu. Przytaczając art. 111a ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 147, poz. 1230 ze zm.), stanowiący iż: „przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1963 r. - Kodeks cywilny, dotyczące skutków niewykonania zobowiązań, stosują się odpowiednio”, co oznacza, że ma w tym wypadku zastosowanie również art. 481 k.c., a także powołując art. 75 ust. 3 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz.U. Nr 179, poz. 1750 ze zm.), który stanowi, że: „w razie zwłoki w wypłacie uposażenia i innych należności, o których mowa w art. 73, żołnierzowi zawodowemu przysługują odsetki ustawowe od dnia, w którym uposażenie lub inna należność pieniężna stały się wymagalne”, Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że „na ich gruncie nie można zaakceptować założenia, wedle którego prawo do żądania odsetek z tytułu nieterminowej wypłaty należnego w ramach stosunku służbowego uposażenia przysługuje funkcjonariuszowi służb mundurowych jedynie w wypadku, gdy zostało ono przyznane wyraźnym przepisem pomieszczonym w ustawie dotyczącej funkcjonariuszy określonego rodzaju służby mundurowej. Dlatego nie jest trafna argumentacja opierająca się na założeniu, wedle którego regulacja prawna dotycząca funkcjonariuszy służb mundurowych ma charakter zupełny (w sensie: wyczerpujący), czyli że jeżeli brak jest w niej przepisu przewidującego dopuszczalność dochodzenia przez funkcjonariusza odsetek z tytułu nieterminowej wypłaty należnego w ramach stosunku służbowego uposażenia, to oznacza to, iż takie prawo mu nie przysługuje. Niedopuszczalne jest także wnioskowanie *a contrario*, wedle którego z pomieszczenia w przepisach tylko niektórych ustaw dotyczących funkcjonariuszy określonego rodzaju służby mundurowej wyraźnych postanowień w kwestii przysługującego funkcjonariuszom tej służby prawa żądania odsetek z tytułu nieterminowej wypłaty należnego w ramach stosunku służbowego uposażenia (np. w art. 111a ustawy o Państwowej Straży Pożarnej oraz w art.

75 ust. 3 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych) miałyby wynikać, że prawo to nie przysługuje funkcjonariuszom tych służb mundurowych, w stosunku do których przepisy dotyczących ich ustaw wyraźnie go nie potwierdziły”. Podobne stanowisko zostało zaprezentowane w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2000 r., III RN 169/99 (OSNAPiUS 2001 nr 5, poz. 139), w uzasadnieniu którego stwierdzono, że w stanie prawnym obowiązującym przed wprowadzeniem do ustawy o uposażeniu żołnierzy art. 9 ust. 3a, w wypadku opóźnienia w wypłacie uposażenia lub innych należności pieniężnych, które stanowią ekwiwalent pieniężny za służbę świadczoną przez żołnierza służby czynnej, w braku odmiennej regulacji ustawowej, żołnierz jako wierzyciel, na zasadach określonych w art. 481 k.c., mógł żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie to było następstwem okoliczności, za które organ zatrudniający żołnierza nie ponosił żadnej odpowiedzialności.

Sąd drugiej instancji na gruncie rozpoznawanej sprawy zdaje się wyprowadzać z powyższych stwierdzeń błędny wniosek, że do rozpoznania roszczeń żołnierza zawodowego o odsetki (i o odsetki od odsetek) w związku z nieterminowo wypłaconymi świadczeniami określonymi w art. 73 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych właściwy jest sąd powszechny, a konkretnie sąd pracy. Tymczasem z rozważań Sądu Najwyższego wynika tyle, że przepis art. 481 k.c. stanowi źródło prawa do odsetek w wypadkach, kiedy prawo to nie jest wprost przewidziane w przepisach szczególnych, natomiast ustanowienie prawa do odsetek w takich przepisach jest potwierdzeniem prawa wynikającego z art. 481 k.c., a podstawę ich żądania stanowi wówczas odpowiedni przepis ustawy regulującej stosunek służbowy funkcjonariusza danego rodzaju służby mundurowej. Rację ma Sąd drugiej instancji, że odsetki od nieterminowo wypłaconego uposażenia oraz innych świadczeń pieniężnych należnych funkcjonariuszom służb mundurowych (również tych, których podstawę prawną stanowią przepisy szczególne), mają cywilnoprawny charakter, a tym samym spór o ich zapłatę stanowi sprawę cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c. Istotne znaczenie ma jednak rozstrzygnięcie kwestii czy sprawa ta podlega rozpoznaniu przez sąd powszechny, czy też została przekazana do właściwości innych organów (art. 2 § 3 k.p.c.), a w dalszej kolejności - sądu szczególnego (art. 2 § 1 k.p.c.). Jeżeli bowiem sprawa cywilna została przekazana na mocy ustawowego przepisu szczególnego do rozpoznania innym organom niż sądy powszechne, wówczas zachodzi niedopusz-

czalność drogi sądowej, przy czym wyłączenie sprawy cywilnej spod kompetencji sądu powszechnego musi być wyraźne.

Od dnia 1 lipca 1999 r. prawo żołnierza zawodowego do odsetek od zaległego uposażenia i innych należności pieniężnych zostało ustanowione w art. 9 ust. 3a ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 76, poz. 693 ze zm., zwanej od dnia 1 lipca 2004 r. „ustawą o uposażeniu żołnierzy niezawodowych”), wprowadzonym ustawą z dnia 7 maja 1999 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz o zmianie ustawy o uposażeniu żołnierzy (Dz.U. Nr 50, poz. 500). Zgodnie z tym przepisem, w razie zwłoki w wypłacie uposażenia i innych należności pieniężnych żołnierzowi przysługują odsetki ustawowe. W myśl art. 9 ust. 4 ustawy o uposażeniu żołnierzy, znajdującym w sprawie zastosowanie do dnia 30 czerwca 2004 r., od decyzji wydanych przez organy wojskowe w sprawach określonych w ust. 1 (stanowiącym, iż roszczenia z tytułu prawa do uposażenia i innych należności pieniężnych ulegają przedawnieniu z upływem trzech lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne), żołnierz może wnieść, w terminie siedmiu dni od daty doręczenia mu decyzji, odwołanie do organu wojskowego wyższego stopnia na zasadach określonych w Kodeksie postępowania administracyjnego, a także skargę do sądu administracyjnego. Oznacza to, że ze wskazaną datą ustanowiono prawo do domagania się przez żołnierza zawodowego niewypłaconego w terminie uposażenia oraz innych należności pieniężnych wraz z odsetkami, przy czym zarówno dla dochodzenia należności głównej jak i ubocznej przewidziano ten sam tryb postępowania administracyjnego. Co prawda pobieżne odczytanie art. 9 ust. 4 ustawy może wskazywać, iż odsyła on tylko do spraw określonych w ust. 1 (roszczeń z tytułu prawa do uposażenia i innych należności pieniężnych), z pominięciem spraw o odsetki, jednakże nie budzi wątpliwości, że odsetki od tych świadczeń także są należnością pieniężną, posiadają charakter akcesoryjny w stosunku do wierzytelności głównych, których nieterminowa wypłata pociąga za sobą ich powstanie i ulegają przedawnieniu w terminie przewidzianym w ust. 1. Tylko tak odczytywany art. 9 ust. 4 ustawy zawiera racjonalną treść i dlatego odesłanie w nim wprost do ust. 3a nie było konieczne. Założenie, że funkcją omawianego przepisu było wprowadzenie odmiennej drogi postępowania w sprawach o uposażenie i inne należności pieniężne przysługujące żołnierzowi zawodowemu z tytułu służby wojskowej (administracyjna) oraz o związane z nimi świadczenia akcesoryjne (przed sądem powszechnym) prowadziłyby do sztucznego i niecelowego rozdziele-

nia drogi dochodzenia należności głównych i stanowiących ich pochodną należności ubocznych. Gdyby nawet przyjąć taki cel ustawodawcy, należy mieć na uwadze, że z dniem 1 lipca 2004 r. weszła w życie ustawa z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. Stosownie do art. 169 tej ustawy, „sprawy wszczęte, lecz niezakończone ostateczną decyzją przed dniem 1 lipca 2004 r. prowadzi się nadal według przepisów dotychczasowych”, chyba że określona kwestia została uregulowana odmiennie w następnych przepisach rozdziału 11 ustawy, nie dotyczących omawianego zagadnienia. Oznacza to, że przepisy dotychczasowe odnoszą się wyłącznie do spraw wszczętych, lecz niezakończonych do wskazanej daty. Tym samym roszczenie powoda winno zostać rozpatrzone według przepisów ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

W myśl art. 75 ust. 3 tej ustawy, w razie zwłoki w wypłacie uposażenia i innych należności, o których mowa w art. 73, żołnierzowi zawodowemu przysługują odsetki ustawowe od dnia, w którym uposażenie lub inna należność pieniężna stały się wymagalne. Przepis art. 73 ustawy za inne należności pieniężne uznaje między innymi dodatkowe uposażenie roczne, które zastąpiło dotychczasowe nagrody roczne (ust. 1 pkt 2) oraz należności związane ze zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej (ust. 1 pkt 9). Zgodnie z art. 8 ust. 1, od decyzji wydanych przez właściwe organy w sprawach określonych w ustawie żołnierz zawodowy może wnieść odwołanie do organu wyższego stopnia, na zasadach określonych w ustawie - Kodeks postępowania administracyjnego (jednolity tekst: Dz.U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.), i - z zastrzeżeniem ust. 2 - skargę do właściwego sądu administracyjnego, na zasadach określonych w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.). Określone w ust. 2 wyłączenia nie mają znaczenia dla niniejszej sprawy, nie odnoszą się bowiem do uposażenia, innych należności pieniężnych ani odsetek. Kwestię właściwości w sprawach określonych w rozdziale 5 ustawy zatytułowanym „uposażenie i inne należności pieniężne żołnierzy zawodowych” określa art. 104, przekazując je do kompetencji wymienionych w tym przepisie właściwych organów wojskowych. Przytoczonych uregulowań nie można interpretować w ten sposób, że właściwość organów wojskowych ograniczona została do przypadków, w których przepisy ustawy wyraźnie przewidują wydanie decyzji. Ich analiza prowadzi do wniosku, że właściwość organów wojskowych obejmuje unormowane w ustawie i wynikające ze stosunku służbowego żołnierza zawodowego sprawy, rozumiane jako roszczenia wywodzone z praw ustanowio-

nych w przepisach ustawy. W sprawach tych żołnierz zawodowy może wnieść od decyzji organu wojskowego skargę do sądu administracyjnego, z wyłączeniem jedynie spraw wymienionych wyczerpująco w art. 8 ust. 2 ustawy. Zatem zarówno sprawy o roszczenia z tytułu prawa do uposażenia i innych należności pieniężnych jak i z tytułu odsetek należą do kompetencji właściwego organu wojskowego, który zobowiązany jest do wydania w tym przedmiocie stosownej decyzji. Decyzja ta podlega z kolei zaskarżeniu w trybie określonym w art. 8 ust. 1 ustawy. Podobna interpretacja została zaprezentowana w uchwale składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 kwietnia 2006 r., I OPS 3/06 (ONSAiWSA 2006 nr 3, poz. 69), w uzasadnieniu której podkreślono, że wynikające ze stosunku służbowego żołnierza zawodowego sprawy o uposażenie są sprawami, w których żołnierz zawodowy może wnieść skargę do właściwego sądu administracyjnego (art. 8 ust. 1 ustawy). Żołnierz zawodowy otrzymuje bowiem uposażenie w określonej wysokości i z tytułu prawa do uposażenia przysługuje mu roszczenie (art. 75 ust. 1 ustawy), o którym rozstrzygają właściwe organy wojskowe, w drodze decyzji (rozkazu personalnego), od której można wnieść skargę do sądu administracyjnego (art. 8 ust. 1 ustawy).

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że w sprawie o odsetki należne żołnierzowi zawodowemu na podstawie art. 9 ust. 3a ustawy o uposażeniu żołnierzy niezawodowych, a od 1 lipca 2004 r. - na podstawie art. 75 ust. 3 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, niedopuszczalna jest droga sądowa przed sądem powszechnym. Pogląd ten jest zbieżny z zaprezentowanym w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2007 r., III CZP 106/07 (Biuletyn SN 2007 nr 11, poz. 10; Lex nr 319935), w której stwierdzono, że roszczenia żołnierzy zawodowych o wypłatę odsetek należnych na podstawie wymienionych wyżej przepisów, podlegają rozpoznaniu w postępowaniu administracyjnym. Zgodzić się również należy z wyrażonym w tej uchwale poglądem, iż wyłączenie sporów tego rodzaju spod kompetencji sądów powszechnych nie uniemożliwi skutecznego dochodzenia przez uprawnionych przysługujących im praw, skoro sprawy te zostały poddane mocą przepisu szczególnego kontroli sądowej realizowanej przez sądy administracyjne (art. 2 k.p.c.).

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji wyroku, na podstawie art. 398¹⁹ zdanie pierwsze w związku z art. 464 k.p.c., stosowanym odpowiednio poprzez art. 398²¹ w związku z art. 391 § 1 zdanie pierwsze k.p.c.

=====